

Cum a devenit Ernst oița bunului Păstor

Ernst era deja la cei zece ani ai săi de-a dreptul un pierde-vară, spre mâhnirea foarte mare a părinților săi.

„Ernst, unde sunt cei doi groși, care tocmai erau pe masă?”, îl întrebuse mama sa direct.

„Nu știu, n-am văzut niciun ban.”

Dar mama știa că, din nefericire, nu se putea baza pe afirmația lui Ernst al ei. Nu era pentru prima dată că luase bani. Și de data aceasta, mama știa foarte exact: acum cinci minute monedele mai erau acolo și nimeni altcineva în afară de Ernst nu fusese în cameră.

„Băiete, ia uită-te la mine! – Băiete, vino aici!”

Ea a pipăit în buzunare, în geacă, în buzunarele pantalonilor și iată, foarte adânc într-un buzunar al pantalonilor se găseau cei doi groși.

Micul hoț stătea acolo, dovedit de comiterea faptei. Mama era profund zguduită. S-ar putea crede că Ernst ar fi fost mișcat, complet mâhnit, gata să ceară iertare. Dar el stătea în fața mamei sale cu fața îmbufnată și dinții strânși. El și-a primit îndărătnic pedeapsa, care de data aceasta a ieșit destul de dură.

Când tatăl a venit acasă pentru masa de prânz și a aflat incidentul, el a vorbit câteva cuvinte serioase cu fiul său. Ernst n-a avut voie nici să mănânce de prânz cu ceilalți. El și-a primit partea, care în ziua aceasta a fost măsurată foarte sărăcăcios, trimisă în camera sa, și apoi a fost lăsat singur.

Puțin înainte de ora trei a venit mama și a spus că este timpul să meargă la școală. Ernst, bucuros că în sfârșit poate să scape din casă, a luat-o la goană de acolo. Pedeapsa mamei și cuvintele tatălui au fost curând uitate, numai intestinele îi aminteau, prin ghiorăit frecvent, că în ziua aceasta se alesese cu prea puțin.

Bătea ora patru. Școala era terminată. Dar Ernst trebuia să fie reținut la școală, ca pedeapsă. În toanele sale rele, el își permisesese obrăznicii față de învățător.

După o jumătate de oră putea să plece, dar tocmai intestinele sale, care ghiorăiau, l-au determinat să nu meargă acasă. A hoinărit încet pe câmp și pe pajiște.

„Dacă acasă nu primesc ceva ca lumea, mă voi îngriji singur de mine”, a mormăit el.

Cărarea tocmai ducea pe lângă o fermă mare. Ernst a sărit peste șanț și s-a furișat de-a lungul gardului viu care înconjură curtea. S-a uitat atent în jur. Nu se vedea nimeni. Acolo era cotețul găinilor. Ușa era întredeschisă. Cu un salt a sărit peste gardul viu și ... înăuntru! în cotețul găinilor. Speriați, câțiva pui s-au ridicat în zbor. Aceștia nu l-au deranjat. O, cât de multe ouă erau aici! A spart repede unul și l-a băut. Hei, ce gustos era! Încă unul și câteva în buzunar! Dar ce a fost aceasta? Auzea pași.

Ciudat, tocmai în această seară, țăranul Jansen trece pe lângă cotețul de găini, cu totul împotriva obiceiului său. El vede ușa întredeschisă.

„Se pare că iar a uitat nevasta să pună zăvorul”, a mormăit el și – bang! Ușa s-a închis brusc. Zăvorul a fost pus. Ernst este prins.

Abia dacă îndrăzneala să respire de teamă îngrozitoare. A observat țăranul ceva? Dar pașii se îndepărtează.

Cânt totul a fost din nou tăcut, Ernst s-a târât la ușă și a încercat s-o deschidă. N-a reușit. S-a proptit cu toată forța în ea, dar ușa nu ceda. Atunci a încercat cu lovituri de picioare. Care a fost rezultatul? O ureche mai ascuțită decât a țăranului Jansen auzise zgomotul. Harras, câinele curții, gonia cu sărituri lungi și cu lătrat tare spre cotețul găinilor, apoi iarăși înapoi spre casă și din nou spre cotețul găinilor. Lătratul său devenea tot mai furios. El sărea pe ușă cu salturi puternice.

Țăranul a devenit atent.

„Trebuie totuși să văd ce are câinele.”

Un fluierat. Harras a ascultat. Dar în clipa următoare gonia iarăși spre cotețul găinilor, lătra și sărea pe ușă. Țăranul l-a urmat și a tras zăvorul. O apucare rapidă și puternică de zgarda câinelui furios – altfel Ernst, o, vai!

Ah, un ștregar! Cine - - ? Ah, văd deja, băiatul poștașului Schneider. Ei, stai, te voi ajuta eu să furi ouă! O să-ți cadă greu. Marș la poliție!”

L-a înșfăcat pe băiat cu o asemenea apucătură tare de braț, încât acesta a strigat.

„Da, da, lumea evlavioasă! Se laudă cu creștinismul lor și își lasă copiii să fure.”

„Nu, nu, domnule Jansen! Nu este adevărat. Eu am făcut-o. Tata voia ...”

„Ține-ți gura sau vei avea de simțit dinții lui Harras al meu.”

„Ah, bărbate”, a intervenit țăranca, venind acolo. „nu fi așa de dur!”

„Ține-ți și tu gura! La poliție cu el, sub pază!”

Acolo nu ajuta nici rugatul, nici imploratul. Părea că pentru țăran este o adevărată desfătare că l-a prins asupra unui asemenea fapt pe băiatul cel mai în vârstă al „evlaviosului” poștaș.

Jandarmul a făcut o mutră severă.

„Na, îl vom băga pe ștregar la închisoare.”

Țăranul Jansen a dat afirmativ din cap. „Lumea evlavioasă!”, a mormăit el, în timp ce se întorcea să plece. „Își trimit copiii la școala duminicală și în rest - - Nu, eu nu sunt așa de creștin, dar să fure, aceasta n-o vor face copiii mei niciodată.”

În vremea când jandarmul era ocupat cu Ernst, acasă, părinții neliniștiți din cauza lipsei sale, erau pe genunchi.

„O, Dumnezeule”, se ruga tatăl, „salvează-l pe băiatul nostru! ... Îndură-te de el! Pune-l în ordine, dacă nu merge altfel, atunci pe căi grele! Ajută-ne, o Doamne! Fă-l să-și recunoască starea păcătoasă! Frânge-i inima îndărătnică! Tu ești puternic. Fă-o pentru Isus și salvează-l, o, Dumnezeule!”

Jandarmul pregătea un interogatoriu sever. Atunci l-a privit pe Ernst în ochi și a spus:

„Băiete, ce rușine le faci tu părinților tăi! Să-ți fie rușine! Și acum, înainte, la închisoare cu tine!”

Samenkörner (Neue Folge 26) 1932

„Nu, nu, domnule Heinrichs! Lăsați-mă să merg acasă! Nu voi mai face niciodată! Numai în închisoarea întunecoasă, nu!”

„Da, băiete, dar nu este nimic de făcut. N-ai meritat mai mult. Aici ai și tu odată ocazia să meditezi asupra păcatelor tale.”

Ernst tremura din toate mădularele. O teamă mortală se zugrăvea pe trăsăturile sale. Îngrozitor! Stigmatizat și închis ca hoț! Dacă află părinții aceasta! Sărmana mamă!

„O, Doamne Isuse, ajută-mă!” Așa se isca după mult timp o rugăciune din inima sa.

După ce Ernst a fost dus în siguranță, jandarmul a pornit la drum ca să-i înștiințeze pe părinți. Doamna Schneider a deschis ușa.

„Soțul dumneavoastră nu este acasă?”

„Ba da, Heinrichs! Ce se întâmplă? – Este ceva cu Ernst? – Este accidentat? – S-a înecat? O, spuneți odată!”

„Nu, nu, liniștiți-vă! Nu are nimic. Dar chemați-l pe soțul dumneavoastră!”

Tata Schneider a venit.

„Da, Schneider, băiatul dumneavoastră a furat ouă de la țăranul Jansen și a fost prins în flagrant delict. Fusesse încuiat în cotețul de găini. Ei, eu l-am încuiat acum în altă parte. Dar veniți! Puteți să-l luați imediat acasă.

Mi-e milă de dumneavoastră. Am și eu băieți. Pe Jansen îl voi liniști eu.”

Câteva minute mai târziu, tatăl stătea în fața fiului său. Ernst era palid ca moartea. Când și-a văzut tatăl a început să plângă amar. Tatăl n-a spus niciun cuvânt. Și-a luat copilul de mână și l-a dus acasă.

„Ernst! Băiete! Dumnezeu știe totul. Să ne rugăm.”

Au îngenunchat și tatăl s-a rugat:

„Doamne Isuse, Tu cunoști durerea noastră. Ernst, fiul nostru, a furat și a fost în mâinile poliției. Noi îl predăm acum în mâinile Tale bune. Îndură-Te de el! Atrage-l la Tine! Tu, care vrei să salvezi păcătoși și hoți, o, salvează-l și pe băiatul nostru! Îndură-Te de noi, o, Dumnezeule, pentru Isus!”

Apoi, tata Schneider s-a adresat din nou fiului său:

„Du-te acum în camera ta, Ernst! Dar să nu adormi înainte ca problema să fie în ordine cu Dumnezeu. Mama și cu mine ne vom gândi la tine.”

Aceasta era prea mult pentru băiat. La un asemenea tratament nu se așteptase. Ar fi preferat cea mai dură pedeapsă, decât să vadă fețele triste ale părinților și să trebuiască să audă cuvintele din gura tatălui. Câtă mâhnire le făcuse el părinților săi loiali deja de mult timp! Și cum Îl întristase el pe Dumnezeu!

În camera sa a început să hohotească tare.

„O, Doamne Isuse! Tu știi tot. Eu sunt un hoț!” Zicând acestea, s-a aruncat în genunchi. „Am furat de la țăranul Jansen. Am furat de la mama de mai multe ori. Sunt un băiat rău. O, Doamne Isuse, păcatele mele, păcatele mele!”

El a meditat. Oare nu exista un mijloc pentru a șterge păcatele sale?

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”, îl auzise pe tata destul de des citind. Da, Domnul Isus era în stare să ierte păcatele.

„O, Doamne Isuse, curățește-mă și pe mine de păcate! Spală-le în sângele Tău!”, se ruga el din nou. „Nu mai pot să suport. Îndură-te de mine! Doamne Isuse, mântuiește-mă și pe mine!”

Și Mântuitorul credincios, care nu respinge pe nimeni care vine la El cu păcatele sale, i-a șters vina lui Ernst și i-a dăruit pacea Sa.

El a putut să se scoale liber și ușor de pe genunchi și să mărturisească încă în aceeași seară:

„Tată, mamă, Domnul Isus m-a primit. Domnul Isus a iertat toate păcatele mele. Vreți să mă iertați și voi?!”

Cu câtă plăcere l-au iertat părinții! Și cu ce inimi fericite l-au mulțumit împreună Domnului pentru că El le-a ascultat așa de repede rugăciunea și îl făcuse pe Ernst al lor oița Sa!

Titlul original: „Wie Ernst ein Schäflein des guten Hirten wurde”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*